

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

‘Η ώρα περνούσε... Τό σκοτάδι γύρω ήταν πυκνό, αδιάλυτο... Μόνον η ανάλαμπη, της πυρκαγιάς φώτιζαν κάθε τόσο τους γύρω τοίχους...

‘Ενώ στο δρόμο, μπρός στο γκρεμισμένο σπίτι του Γαβριώ, χαλούσε ο κόσμος, ο κύρ’ Βερνάρδος Ζερβός έμενε στο δωμάτιο του, ριχμένος πάνω σ’ ένα τραπέζι, δεμένος χειροπόδαρα και φιμωμένος. Δέν μπορούσε να κουνήσει καθόλου και μάτια πάσχιζε να βλέψει από τ’ άνω του. Λυσσοαγμένος από τ’ θυμό του, φρεναιομένος, έξω φρενών τριζοκοπούσε τά δόντια του κ’ αναμασσούσε φρικτές βλαστήμιες κατά τών Ουγγετών, κάτω από τ’ φιώτρώ του: — Καταραμένοι!... Διαβολοαιρετικοί!... Φοτιά να σάς κάψη!... Καλά έκαμα και πρόδικσα τόν Προφήτη σας!... ‘Ο Θεός δέν σάς τό πληρώσει, Θεέ μου!...

‘Εξαίρνα σκέφτηκε πως άν κυλιόταν κ’ έπεφτε κάτω από τ’ τραπέζι, ίσως να εξαλαρώνοντο τά δεσμά του και να μπορούσε να λυθή. ‘Αρχις λοιπόν να κυλάη προς τήν άκρη του τραπέζιου. Κατέβαλε έπειτα μία τελευταία προσπάθεια και γκρεμίστηκε στο πάτωμα. Μά άλλοιμονο!... Αυτό δέν τόν ώφέλησε καθόλου, γιατί έπεσε κάτω με τ’ κεφάλι και τραυματίστηκε άρκετά σοβαρά. Θερμό κ’ άφθονο άρχισε να τρέχει τό αίμα από τήν πληγή του και να τού πλημμυράη τό πρόσωπο. Τά δεσμά του δέν εξαλαρώθηκαν καθόλου. Κι’ ο κύρ’ Βερνάρδος άρχισε να όλολύζει και να βλαστημάη σάν κολασμένος.

— ‘Ατιμοι, άρχιστοι, διαβολοαιρετικοί!... Σατανάδες του διαβόλου!...

‘Εσπυχε βύτερα τό κεφάλι του κ’ άρχισε να διαγκώνη τά σχοινιά που τόν κρατούσαν δεμένον με λόσσα, άφρίζοντας σάν έπιληπτικός. Μά κατάλαβε γρήγορα πως δέν μπορούσε να κόψη τά δεσμά του με τά δόντια του ούτε σε είκοσιέσσερες ώρες... Τότε παρητήθη πλέον από κάθε άπολεια ν’ άπλευθερωθή κ’ έκλεισε τά μάτια του... ‘Αποφάσισε να κοιμηθή! ‘Ετσι δέν θα βασανίζοταν, θα ήσυχάζε και τό πρωϊ πειά κάποιος θα-τρέχε να τόν λύση.

Γύρω του απλώνονταν βαθύ σκοτάδι. ‘Η όχλοβοή από τ’ δρόμο έφτανε στ’ αυτιά του σάν ταραχή και διαρκώς τρακμάει. Κι’ άν φώναζε δέν θα τόν άκουγε κανείς μέσα σ’ αυτό τό πανδαμύονο. ‘Ηταν άλλωστε φιμωμένος και μόλις μπορούσε να μουγγίζει σάν ζώο και να βλαστημάη. Καλύτερα λοιπόν να κοιμότανε. ‘Ηταν προτιμώτερο...

Έιχε κλείσει τά μάτια του κ’ έβούτιζε στον ύπνο, όταν άξαφνα, άκουσε τήν πόρτα του δωματίου του ν’ ανοίγη. Κάποιος έσκυβε κοντά του. ‘Ενοισισε ποιη άνθρωπινη στό πρόσωπό του. Κ’ έπειτα ένα παγωμένο χέρι, σάν χέρι νεκρού, σύσθηξε πάνω του και τού-λυσε τό φιώτρω.

‘Ο κύρ’ Βερνάρδος άνέπνευσε... Δέν ήξερε άν είχε να κάμη μ’ άνθρωπο ή φάντασμα, μ’ έχθρο ή φίλο. ‘Ως τόσο φώνησε λαχταρισμένος:

— ‘Οποιοσ κ’ άν είσαι, σέ ικετεύω, βοήθησέ με! ‘Ο άγνωστος ή μάλλον ή σμά, που μόλις διέκρινε πλάι του, δέν τού άπάντησε. ‘Εβγαλε ένα χειριδίω και τούκοψε τά σχοινιά που τόν κρατούσαν δεμένο.

‘Ο κύρ’ Βερνάρδος Ζερβός τινάχτηκε άπάνω κ’ άρχισε να τινάζη τά χέρια του και τά πόδια του για να ξεμουδιάση. ‘Ηταν έξαρσιστημένος. Τοιχοχαν να ξεφανώνη από τή χαρά του. Μά έξαφνα στάθηκε. Ποιός ήταν ο άνθρωπος που μήτηρ στην κάμαρά του και

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

τόν έλευθήρσσε Και γιατί ο άνθρωπος αυτός δέν μιλούσε; Και γιατί ήσαν έτσι κρύα και παγωμένα τά χέρια του; ‘Ο κύρ’ Βερνάρδος άνησούχησε. Μήπως ήταν κανένα φάντασμα; ‘Ο ίδιος ο διάβολος;...

Κύτταξε μπρός του και διέκρινε τόν άνθρωπο εκείνο να στέκει στην πόρτα του δωματίου, όλόρθος, άμίλητος. ‘Ηταν ψηλός, κού-ψηλος, λιγνός και ισχνός, σάν καλάμι!...

‘Ο κύρ’ Βερνάρδος έννοισσε μία παράξενη άνησυχία. ‘Ωστόσο ρώτησε τόν άγνωστο:

— Ποιός είσαστε σεις; Γιατί δέν μιλάτε;

— Άναψε τό λυχνάρι σου! ελεε ο άγνωστος.

‘Ο κύρ’ Βερνάρδος άκούγωντας τήν φωνή αυτή άνακρίχασε. Γιατί; Δέν ήξερε κ’ αυτός καλά-καλά. Μά ή φωνή αυτή τού πά-γωσε τό αίμα στις φλέβες του...

Προχώρησε ώστόσο στο τραπέζι κ’ άναψε ένα λυχνάρι. Συγ-χρόνος γύρισε προς τόν άγνωστο. Είδε τότε να στέκει μπρός του ένας γέρος ισχνός σάν σκελετός, μισόγυμνος σχεδόν, κοιρελιασμέ-νος, με μακρυνά μαλλιά και μακρυνά γενέια, πουφταναν κάτω τού στήθους του.

Στό θέαμα τού σκελετού αυτού ο Βερνάρδος έφριξε. Γονάισε κάτω, σήκωσε τά χέρια του ίκετευτικά και φώναξε:

— ‘Ελεος!... ‘Ελεος!... Συγχωρήστε με έν όνόματι τού Θεού!...

— Δώσε μου ρούχα! διέτόξε ο σκελετός.

‘Ο Βερνάρδος σύρθηκε ως ένα έπιπλο, άνοιξε ένα συρτάρι κ’ έβγαλε μία άλλητιά ρούχα. ‘Ο σκελετωμένος γέροντ τού τά πήρε από τ’ χέρια, τά φόρεσε κ’ έπειτα τού ειπε:

— Δώσε μου τά χρήματα που μουκλειψες.

‘Ο κύρ’ Βερνάρδος έβγαλε από τόν κόφρο του μία χρηματοσακκούλα και τού τήν έδωσε.

— Τώρα, ειπε μ’ ύπόκαψη φωνή ο ισχνός γέρος, κάμε τήν προσευχή σου... Θά πεθάνης.

Συγχρόνος πήρε από τ’ τραπέζι ένα μεγάλω κομπετό μαχαίρι...

‘Ο Βερνάρδος Ζερβός άνατρίχασε. Σο-ριασμένος κάτω, μη μπορώντας να σταθή στά πόδια του, τρέμοντας από τό φόβο του, άρδιας να κλαιη και να παρακαλή τόν γέ-ροντα εκείνον, τόν απαράλλαχτο με φάντα-σμα, να τόν λυπηθή, να τόν συγχωρήση:

— ‘Ελεος!... ‘Ελεος!... ‘Αφήστε με να ζήσω!... Λυπηθήτε με!...

— Σύ μ’ έλυπηθήκες; μουγγρισε ο γέροντ. Κ’ έπειτα πρόσθεσε:

— Δέν θυμάσαι;

— Ναί, ναί, είσαι ο Προφήτης, ο ‘Ιωάν-νης ο ‘Ισχνός... Μά λυπηθώ με, λυπηθώ με... ‘Ελεος!...

— Μή ζητάς έλεος, φώναξε ο Προφήτης, γιατί αυτό ήταν πράγματι. Θά πεθάνης! Κάμε γρήγορα τήν προσευχή σου...

— Λυπήσου με!...

— Μ’ έλυπήθηκες σύ, θρηϊο;... Σέρες που ήμουνα τόσο καρδ έξ αιτίας σου; Τό ξέρες βέρμια. ‘Εμπήκα άνθρωπος και βγήκα σκελετός από κεί μέσα. ‘Ησουν ο μόνος που τό γνώριζες που ήμου. Σέρες συνεπός τι ύπέφερα. Κι’ άν ύπέφερα μόνον έγώ θα σέ συγχωρούσα. Μά μαζί μου έπρόδικσες και μία άθώα γυναίκα, εκείνη που μ’ έβούτιζε. ‘Η γυναίκα αυτή—και τό ξέρες καλά αυτό—πέθανε πρό όχτω ήμερών. ‘Οχτώ μέρες τήν έβλεπα μπρός μου νεκρή, άταφη! Νά, άταφη, θρηϊο!... Βασανίστηκε μαζί μου, δέν μπορούσε ν’ άνθέξη πειά... έλυτρώθηκε... Θέλιες λοιπόν να σέ συγχωρήσω έπειτα από όλα αυτά;

— Μετανωό!... Μετανωό!... φώναξε ο Βερνάρδος.

— Δέν μετανωεις, φοβάσαι, σκέλε!...

— Μετανωό!...

— ‘Οχι, ψεύδεις. Θ’ αποθάνης!...

Συγχρόνος ο Προφήτης σήκωσε ψηλά τό μαχαίρι του. Μά άξα-φνα, τό πέταξε μακριά λέγοντας:

(‘Απολυθείς)

‘Εμπήκα άνθρωπος και βγήκα σκελετός!...